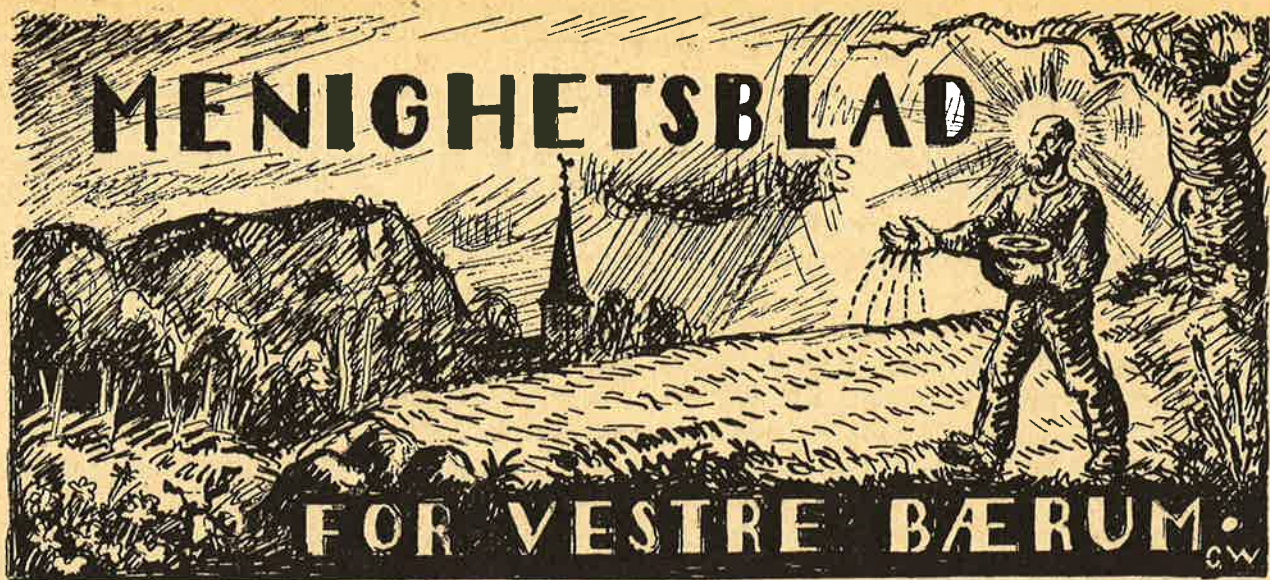

MENIGHETSBLAD

Nr. 5

Mai 1950

7. Årgang

Hvordan bli glad i gudstjenesten

(Fortsatt fra aprilnummeret).

Vår gudstjeneste er en ordets gudstjeneste.

Derfor har Guds ord slik bred plass i vårt ritual. Hver søndag leses det et stykke fra et av apostelbrevene eller et av de andre skrifter i Bibelen, og to ganger leses det stykker fra evangeliene. Presten preker over det som leses fra prekestolen. Å være en rett og sann ordets forkynner er en vanskelig oppgave — men helt lett å være en rett tilhører er det heller ikke. Hvor mange prekenere har ikke gått hus forbi fordi tilhørernes tanker var alle andre steder enn der de skulle være? Gjennom kirkeårets tekster og prestens utlegging av dem skulle hele Guds råd til frelse gjøres levende for oss. Med andre ord, de skal gjøre oss «vis til salighet». Det er blitt mer og mer klart for meg. I dette ligger prekenens berettigelse. Hjelp menneskene til å forstå frelsens vei — til å erkjenne sitt frelsesbehov, og derved føres til tro på Jesus Kristus og en helhjertet overgivelse til ham.

Hører vi på prekenen under denne forutsetning? Gjennom dette ords forkynnelse vil Gud hjelpe meg videre på «salighetens vei», da tror jeg ordet ble rikere for oss.

Etter prekenen følger velsignelsen, den kalles den apostoliske, fordi ordlyden er hentet fra apostlenes vakre velsignelsesønske.

Og så kommer kirkebønnen.

Vår tid har det så uendelig travelt med å forkorte alt, også i gudstjenesten, og i denne sin velmente iver, har de gått løs på kirkebønnen. Den er for lang. Vekselsangen «Herre hør vår bønn» bryter osv. Hvor lang tid tar bønnen? En venn av meg har tatt tiden, og kommet til 4 minutter. Personlig så synes jeg kirke-

bønnen er noe av det vakreste vi har i vår gudstjenestetilurgi, og jo lenger jeg bruker den dess mer glad blir jeg i den. Den er så vidtfavnende. Den omslutter alt og alle, intet er glemt. Derved hjelper den oss til å ha vårt hjerte varmt og åpent for alt det som normalt bør ligge en kristen på hjertet, og kan det sies vakrere enn det gjøres i denne bønnen: «tenk i barmhjertighet på dem som står ditt ord imot», «gi våre konfirmanter hjerte til å forsake og tro, led vår ungdom på dine veier.» «Samle inn hedningenes fylde og Israels rest.» Slik kunne uttrykkene ramses opp i tur og orden. Nei, kirkebønnen må vi ha uavkortet. Les den noen ganger på egen hånd. Da lærer du den, og blir glad i den.

Nå følger dåpshandlingen. Også i denne skal menigheten være med. Et nytt lite skudd på slektstreet gjøres til Guds barn i den hellige dåp og tas opp i hans troende menighet. Og dåpen skal tale til oss om Guds suverene nåde. Han er selv usynlig med i den hellige handling — han søker oss før vi søker ham.

Så stiger gudstjenesten mot et nytt høydepunkt. Jesus dekker bord for oss. Han innbyr til sin hellige nattverd. Den har sin egen liturgi. Begynner med løft Eders hjerter til Herren. Vårt sinn skal stemmes til takk og lovsang. Presten blir først iført messeskjorte og messehagel. Det er høytidskrud — for det er høytid når Herren selv innbyr oss til nattverd. Bordfelleskap var på Jesu tid uttrykk for vennskap. Han kommer oss nær. Og til nattverden har vi lov å komme. Den er for Jesu venner. Ikke bare for dem som er kommet langt i sitt kristenliv. Den er for dem som vet at de trenger syndernes forlatelse. Tenk på de vidunderlige ord presten avslutter nattverdshandlingen med: «som har gitt oss sitt hellige legeme og blod hvormed han har gjort fyldest for alle våre synder».

Skriftemålet

Fra min barndom og min hjembygds kirke har jeg et minne som ble så levende for meg i kirken 1. søndag etter påske, da jeg i dagens evangelium hørte disse ordene: «Dersom I forlater noen deres synder, da er de dem forlatt —».

Som 10 års gutt var jeg med mor og far i kirken en søndag det var nattverdsgudstjeneste, og like før gudstjenesten begynte, var det skriftemål. Hva presten sa i sin skriftemålspreken, husker jeg ikke, men det som gjorde slikt inntrykk på mitt guttesinn at jeg aldri har kunnet glemme det, var ordene han sa da han la hendene på dem som knelte ved alterringen: «På Guds og mitt hellige embeds vegne tilsiger jeg deg alle dine synders nådige forlatelse —». Presten ble stående med en umålelig makt og myndighet i mine gutteøyne, en makt og myndighet utenom denne verden. Selve nattverden med utdeling av brød og vin kom ikke opp imot skriftemålet på noen måte i høytidelighet. «På Guds og mitt hellige embeds vegne —» da de ordene lød, var Herren selv til stede der foran alteret.

Slik har jeg også følt det etter at jeg ble voksen, og aldri synes jeg noen gang den Allmektiges nærvær føles så legemlig og virkelig som de ganger jeg selv har kjent prestens hånd på hodet og hørt de ordene uttalt til meg. Riktignok er ordlyden nå forandret, gjort mer upersonlig, så Herrens personlige, legemlige nærvær er skjøvet i bakgrunnen synes jeg. Men det som får meg til å skrive disse ordene, er dette spørsmål jeg vil komme med: Hvorfor er skriftemålet nå nesten forsvunnet fra vår gudstjeneste?

Jeg kan tenke meg at et av svarene er at mange ser noe visst katolsk i skriftemålet. De tenker på det private skriftemål fra den katolske tid, skriftestolene i kirken og boten som ble pålagt synderen, ofte i form av pengegaver eller på annen jordisk vis. Men den slags tilhører en forlatt tid. Skriftemålet er først og fremst bibelsk. I skriftemålsritualet framgår dette tydelig: «Etter vår Herre Jesu Kristi ord og befaling tilsier jeg deg alle dine synders nådige forlatelse i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn.» Det er med ordene i Johs. 20,23 Jesus innstiftet dette nådemiddel: «Dersom I forlater noen deres synder, da er de dem forlatte; dersom I fastholder dem for noen, da er de fastholdt.» Det er altså ikke noe katolsk påfunn.

Dessuten er skriftemålet luthersk. I sine skrifter

Så avsluttes gudstjenesten med takkebønn, og til slutt får vi gå inn under Herrens rike velsignelse.

Vi kan gå bort fra hans hus beriket og vi har fått tjene ham i bønn og lovsang, i andakt og tilbedelse.

Måte gudstjenesten bli noe vi er glad i og måtte vi selv gjøre noe for at den kan bli det.

B.H.

legger Luther sterk vekt på dette nådemiddel. Selve absolusjonen var det sentrale for ham i skriftemålet, noe som vel også føles slik for hver eneste nattverdsgjest i dag.

«Et glemt nådemiddel», så jeg nylig en prest skrive om skriftemålet. Jeg har spurt flere prester om hvorfor, og svarene er forskjellige. Men alle sier de at biskopene på sine visitasbesøk minner om skriftemålet og ber om at det blir brukt. Personlig synes jeg det er en berikelse av vårt kirkelige ritual, og dessuten har det for meg innbefattet i seg noe av det som i min barnelærdom kaltes «å forberede» seg til nattverden.

La det ikke bli «et glemt nådemiddel»!

V. Bærum, 22. april 1950.

T. J. Bakken.

Fiolen

Det var en gang en konge som hadde en vakker hage. En dag han gikk omkring i hagen, så han at blomstene hæng med hodet og så triste og visne ut. Kongen trodde at gartneren hadde glemt å vanne dem, men så oppdaget han at trærne også hang med bladene, og da skjønnte han at gartneren var uskyldig.

Han gikk bort til en vinranke og spurte:

— Hva er det i vegen med deg og alle trærne og blomstene?

Vinranken sukket og sa: — Det var en som gikk rundt i hagen og hvisket noe til oss alle sammen. Til meg sa han: Så svak og krocket du er, se på granen hvor høy og rank den er. Slik burde du også være. — Men, jeg klarer ikke å bli som granen, og nå er jeg lei av å leve, jeg duger ikke til noen ting.

Så gikk kongen til granen og sa: Hva er det i vegen med deg da?

Granen klaget: Jeg har fått se at jeg ikke bærer frukt slik som epletreet. Jeg duger ikke til noe, jeg har mistet lysten til å vokse mer.

Da kongen kom til epletreet, stønnet det: — Å, blomstene mine er så små og tarvelige! Se på rosen, så vakkert som den blomstrer. Det er ikke til å holde ut.

Og så istemte alle hagens trær og blomster en klagesang over livets elendighet.

Kongen ble bedrøvet og bøyde sitt hode. Da fikk han øye på en liten fiol ved føttene sine. Den så fornøyd opp på sin herre med de blå øynene sine.

— Du ser så glad og tilfreds ut, lille fiol, sa kongen. Hvorfor er ikke du bedrøvet og motløs slik som alle de andre?

— Jeg hørte nok den hviskingen som suste gjennom hagen og ville gjøre oss alle sammen utilfreds med vår lodd og del. Men jeg tenkte ved meg selv: Min herre har selv sådd det frøet jeg er vokst opp av. Og han visste hva han gjorde. Det var ikke en gran

eller en eik eller vinranke eller en rose han ønsket da han sådde frøet, men nettopp en liten fiol. Derfor vil jeg være glad og tilfreds med det jeg er, og prøve å bli en så god fiol som mulig. Så blir nok min herre fornøyd.

Dette svaret gledet kongens hjerte, og han vendte seg til de andre blomstene og trærne i hagen og fortalte dem hva fiolen hadde sagt. Da forsto de hvor galt de hadde båret seg at. Og det gikk en frisk luftning gjennom hagen som blåste all utilfredsheten vekk. Og alle trærne og plantene rettet seg opp, og hver på sin vis priste de sin herre og skaper.

Leser De Menighetsbladet?

Et dagblad på Jylland inneholdt nylig en artikkel om spørsmålet menighetsblad. Forfatteren kritiserte at der i byen var så mange små menighetsblad, og han ønsket å få dem erstattet med et stort blad for alle sokn. Motivering var en sterk utilfredshet med de små bladene som «ikke gjør gagn for de verdier som er investert i dem», og hvis stoff ofte er skrevet «for å fylle en tom spalte». En statistikk, forteller han, viste at av 100 familier kasserte 38 menighetsbladene uten å ha lest dem, mens 44 av og til tittet gjennom dem, og bare 18 leste regelmessig hvert nummer.

Dette synspunkt ble sterkt imøtegått av en av byens overleger som framhevet, at hvis det var riktig at virkelig 18 av 100, eller knapt $\frac{1}{5}$ av samtlige husstander leser hvert nummer, er det, propagandamesig sett, likevel ikke så dårlig resultat. Og videre understreker han at det rent lokale menighetsblad er en hilsen og innbydelse fra nettopp *deres* kirke til en bestemt krets, nemlig dem selv. Der lyder et kall gjennom bladet av mer personlig karakter enn der kan lyde fra et større blad, hvis mangearterede stoff lett skjuler det direkte kristne mål: kallet fra *vår* kirke til oss.

Jeg bestyrte noen år et Oslo-kall. En dag jeg skulle besøke en syk dame, traff jeg i gatedøren en liten jente på en 6 — 7 år. Da hun så meg neiet hun særdeles dypt. Jeg hilste igjen, spurte hva hun het, hvor hun bodde og bl. a. hvordan hun kunne kjenne meg. «Du er jo presten våres!» Det kom så selvfølgelig med barnets sjarmerende forakt for tåpelige spørsmål «Du er jo på søndagsskolen våres.» Der var det igjen, dette eiendommelige eiendomsforholdet — *vår* prest, *vår* søndagsskole, *vår* kirke. Jeg husker ikke nå om jeg svelget en klump i halsen den stunden, men glemte henne har jeg ikke.

Det er heldigvis mange barn og mange store som vet at de eier en kirke, en prest, en søndagsskole, en menighet, som angår dem og som de angår. Det er kanskje det lyseste trekk i tidens mørke ansikt.

Inn i våre mange hjem sendes regelmessig «Menighetsblad for Vestre Bærum». Har De merket hvor

godt det er å få og gi et ærlig håndtrykk? Det er en hilsen fra sjel til sjel, som ofte sier mer enn mange ord. I en menighet, med tusenvis av menighetslemmer blir vi uten tvil nokså fremmede for hverandre de fleste. Vi kjenner ikke hverandre. Selv for oss som er prester i menigheten, er forholdet det at det er bare en liten del av de mange tusen vi personlig kjenner.

Et menighetsblad er derfor særlig betydningsfullt og uunnværlig i en stor menighet. Vårt menighetsblad er i virkeligheten et håndtrykk mellom alle disse tusener av menighetslemmer. Derfor håper vi også at bladet kan få være og bli mottatt som et varmt håndtrykk til dere alle som leser det, og at bladet kan hjelpe oss alle til å bli knyttet nærmere sammen som en stor familie. Blir bladet lest? Vi håper det. Av 18 for hver 100. familie, som i nevnte by på Jylland? Eller av flere? Kanskje det er en eller annen eller flere i hver familie som i alle fall titter gjennom det. Det er snart gjort. Men dette betyr at alle som leser det, mottar en hilsen og et håndtrykk fra menigheten, *vår*, *min* menighet.

Men bladets egentlige hensikt er jo å være en hilsen fra Ham som er menighetens Herre, eJesus Kristus, til Vestre Bærum. Blir *det* håndtrykket mottatt og besvart, da har Menighetsbladet fylt sin oppgave.

Det er *ditt*, *vårt* menighetsblad, fra *din* menighet og kirke, og derfor mer personlig og aktuelt enn alle de trykksaker av forskjellig slag som i dag strømmer inn i våre hjem.

R. Kavlie-Borge.

EKTEVIET

- 15. april Ernst Robert Berentzen, hjelpearbeider og Edith Dagny Evensen, vaskerihjelp.
- 21. april Nils Werenskiold, journalist og Karin Nielsen, elev.
- 22. april Alf Olav Andersen, verktøymaker og Ragnhild Emilie Loe, modist.
- 29. april Bjørn Gunnar Haugen, buntmaker og Berit Synnøve Kristensen, pelssyerske.
- 6. mai Hans Østby, bokholder og Gyda Teigene, sykepleierske.

DØDE APRIL — MAI

- 14. april Ola Karlsen, brødkjører.
- 13. april Trond Lommerud, formann.
- 17. april Michael Johansen, lettmatros.
- 23. april Andrea Jørgensen, fhv. sjømanns hustru.
- 26. april Helene Sofie Johnsen, vognmanns hustru.
- 29. april Anne Sofie Tokerud, spebarn.
- 6. mai Rannveig Haraldsen, steinarbeiders hustru.
- 10. mai Dagny Berger.
- 10. mai M. C. Bakke, tidl. håndverksfurer, skreddermester.

Redigert av Olaf Büch-Holm.

Ovner,
Kaminer

Utstilling Torggt. 3, Oslo

DEN NORSKE

CREDITBANK

Sentralbord 42 18 20
Oslo

**VESTBANENS
FARVEHANDEL A/S**

Enga 5
Telefon 42 04 93

Slependen Landhandleri
Inneh. Helland

Tlf. 53 85 78 - Slependen

**Aktieselskabet
Glommens Træsliberi
Kykkelsrudanlegget**

Telefon 46 38 30

A.S SIGURD HESSELBERG

Asfalt og
tjæreprodukter
Telefon 42 07 27 — Oslo

**SOLBERG
OG ANDERSEN A/S**

Elektrisk Agentur en gros
Grensen 5/7
Telefon 33 30 30

LOMMEDALENS MEIERI

Telefon 53 95 13
Lommedalen

**SANDVIKA CIGAR-
FORRETNING**

Inneh.: Thorstein Aamodt
Sandvika
Telefon 53 81 01

FRANZFOSS BRUK A.S

Telefon 53 85 03

HANS FINNE

Agentur
Engrosforretning

Skippergt. 22
Telefon 42 55 77 - 42 47 09

BRØDRENE BJERKAAS

Kjøttforretning
Sandvika. Tlf. 53 80 25

GUSTAV BAYER

Agenturforretning
Torget 13,
inng. Torggt. 1 — Oslo
Telefon 41 53 57
Pelskåper tilsalgs
Spes.: Selskinnskåper
til lave priser

Lege Ole Rømer Aa Sandberg
vikar for: dr. Sigurd Nordal

Kontor-tlf. 53 70 69
Dr. Sandberg pr. 53 88 53
Adr.: Jernbanegården,
Høvik.

ALB. OLSEN

Sykkel-
reparasjonsverksted

Telefon 53 83 60
Sandvika

LØKKEBERG

SAMVIRKELAG

Kirkeveien 56 - Haslum
Tlf. 53 66 28 - 53 57 83

KARL HANSEN

Sandbakkene, Sandvika
Utfører varme- og
sanitæranlegg samt
reparasjonsarbeider

PER KNUDSMOEN

Frukt —
Grønnsaker en gros

Stenersgt. 18 — Oslo
Telefon 42 43 74

WØYEN MØLLE &

FRØRENSERI A/S

Sandvika
Telefon 53 83 58

BERNT PAULSEN
Trelastforretning

Prinsensgate 2
Tlf. 42 53 46 — 42 24 75

LAURA JACOBSEN

Garn — Babyutstyr
Ant. Wallesvei 49
Tlf. 53 89 78 - Sandvika

SANDVIKA

HJEMMEBAKERI

Inneh.: Fru Svendsen
Telefon 53 86 54

**A. F. KLAVENESS
& CO. A.S**

Telefon 53 79 90
Lysaker

**VESTRE BÆRUM
SAMVIRKELAG**

Avd. 1 Skui
« 2 Bryn
« 3 Solihøgda
« 4 Tanum
« 5 Sandvika

INGRID FAALE

Staudgartneri
Buskplanteskole
Anleggsgartneri
Telefon 53 60 40

LØXA GARTNERI

Ringeriksveien
Tlf. 53 84 61 — Sandvika

SANDVIKA VEVERI A/S

Haslum

Telefon 53 66 86

VALLER FRYSERI

Tlf. 53 88 27 - Vallergård
Kolsåsbanen
Vi mottar Deres pels til
oppbevaring

**H.r.advokat
ODD BUGGE**

Prinsensgt. 25
Tlf. 41 04 80 — 41 09 34

PER ODD UHNGER

Handelsgartneri
Spesialitet: Potteblomster
Tlf. 53 88 97 - Slependen

**RØRLEGGER
ANDENÆS A/S**

Aut. rørlegger
Telefon 53 52 10
Bekkestua

FRANS STÅDE A/S

Rørleggerfirma
Tlf. 53 85 51 - Sandvika

Deres hår i
fagmannens hender
IDUN FRISØRSALONG
Bergpynten, Sandvika
Telefon 53 88 42

RICH. STEEN & SØNN

Akersgaten 5
Telefon 42 09 23

HØVIK BENSINSTASJON

Telefon 53 59 21

KJØP
Blinde Barns Fyrstikker